

DIRECTOR:
Dr. ALEXANDRU RUSU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
BLAJ — JUD. TARNAVA MICĂ:

INSERATE:
Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
:: :: învoială :: ::

Unitatea

REDACTOR:
Dr. AUGUSTIN POPA

ABONAMENTUL
Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foaie bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Un nou Jubileu

Numărul dela 11 Ianuarie c. al ziarului „L'Osservatore Romano“, semi-oficiosul Vaticanului, publică o Constituție apostolică, dată de Papa Piu al XI-lea la 6 Ianuarie c., prin care Sfântul Părinte anunță pentru întreg anul 1929 un nou Jubileu, rânduit din prilejul aniversării de 50 ani a preoției sale.

Bucuria ce i-s'a făcut, la împlinirea acestor 50 de ani, prin manifestările universale de alipire și omagiu, l-au îndemnat pe Sf. Părinte ca, drept răspuns și oarecum totuși prevenind această pornire de dragoste a fiilor către părintele creștinătății, să le arete și el afecțiunea deosebită de care este stăpânit față de ei. Cea mai însemnată lege a iubirii este ca ea să se manifeste prin fapte, și dacă fiii au dovedit și fac întinse pregătiri pentru a dovedi în tot cursul acestui an, că se pricep la manifestări de această natură, este — spune Papa — de datoria părintelui să răspundă și el prin fapte.

Indemnat deci de pilda înaintașilor, în speșul de aceea a Papei Leo al XIII-lea, Sfântul Părinte publică acest Jubileu „extra ordinem“, având firma convingere, că deschizând în acest an mai bogate izvoarele grației, ele vor fi utilizate de credincioși așa zel, „încât moravurile private și publice să se emendeze, vigoarea credinței să se întărească și văpaua pietății să crească“. Timpurile sunt deosebit de grele, și în aceste împrejurări nimic nu-i poate fi Papei mai de bun ajutor decât rugăciunile stăruitoare isvorite din inimi curate și dublate de fapte cu adevărat creștinești. În deosebi clerul, pentru care noul Jubileu rezervă privilegii speciale, poate contribui, prin o împreună-lucrare înimioasă, la împlinirea cât mai apropiată și cât mai deplină a împărăției lui Hristos pe pământ.

În deosebire de Jubileele ordinare — obișnuite tot la un sfert de veac —, Jubileul extraordinar din acest an se va ține deodată atât în Roma, cât și afară de Roma, în toată lumea catolică. Condițiile lui sunt cele cunoscute din 1925, respectiv 1926, și prevăd învoirea indulgenței plenare pentru toți credincioși de ambele sexe, cari vor împlini lucrurile cerute de noua Constituție apostolică. Amănuntele se vor publica de sigur în timpul cel mai scurt din partea tuturor Ordinariatelor noastre episcopicești și de aceea ne re-strângem aici la sublinierea unui singur moment care ilustrează, mai bine decât oricare altul, atenția deosebită ce s'a dat în acest Jubileu preoției. Este facultatea — învoită de Papa cu intenția expresă de-a alimenta pietatea clerului în celebrarea sf. liturghii —, este privilegiul personal, în virtutea căruia, liturghisind, pot să aplice zilnic indulgențe plenare câte unui suflet din purgator.

Dispozițiile acestea ale Sfântului Părinte deschid deci un nou an de grații și alte daruri cerești din cele mai bogate, pentru dobândirea cărora n'avem decât să ne conformăm intențiilor sfinte ale marelui Preot jubilent dela Roma.

Problema anului

Pe marginea primei pastorale din acest an a Inalt Prea-sfințitului păr. mitropolit Vasile

de prof. AUGUSTIN POPA

„Nulla dies sine linea“ — a fost lozincă unui împărat păgân. Să nu treacă zi fără o faptă bună. Program modest la vedere; extrem de bogat în roade. Tradus în faptă, el realizează cu siguranță și suprema țintă a vieții creștine: desăvârșirea.

Se poate aplica această normă și la viața întregii organizații religioase, care este biserica. Firește, păstrând proporțiile. În loc de zi, să punem an și în loc de linia simplă a unei fapte bune, împlinirea uneia din marile probleme actuale, de interes general.

Dacă din vârtejul nesfârșit al nevoilor ce ne ard, am fixa, an de an, una singură, precisă, asupra căreia să concentrăm toată atențiunea, toate eforturile, toate energiile ce ne mai rămân după împlinirea slujbei de toate zilele — care niciodată nu-i iertat să sufere scădere —, am ajunge poate la mai mult rezultat, decât urmărind deodată multe ținte, niciuna cu toată puterea. Este simplă chestiune de metodă, de tactică pentru utilizarea și stimularea bietelor noastre forțe atât de limitate.

Privit din acest punct de vedere, anul Domnului 1929 pare a ne zdrobi sub povara problemelor ce ne scoate în cale. În vremuri de sfâșietoare crize materiale și morale, luptând greu pentru pâinea zilnică și sbătându-ne să domolim valurile ispitelor sălbătice, din zi în zi tot mai agresive și mai distrămatoare, ar trebui să fim veseli dacă putem birui neîncetatul necaz al zilei, să ne menținem deasupra valurilor.

Totuși, se cere mai mult. Tocmai fiindcă greutățile sunt mari și multe, fiindcă nevoile sporesc și iau din zi în zi aspecte nouă, trebuie să avem curajul sfânt de-a încerca și de-a face mai mult decât putem. Tocmai fiindcă viața ne pune mereu noi probleme, trebuie să avem tăria de-a reforma fără încetare, de-a îndrepta, de-a înoi, de-a crea forțe, metode și energii noi, de-a scoate în luptă necontentit arme potrivite nouilor cerințe.

Anul 1929, privit prin ochelarii dorințelor și nădejdelor, va trebui să ne dea îndelung-pregătutul conciliu provincial, în programul căruia se resfrâng aproape toate aspectele vieții noastre bisericești. Așteptăm înnoirea vieții sufletești și administrative pe întreagă linia; un nou avânt și nouă îndrumare a presei, grija învoită față de școală, inclusive universitatea și atâtea altele.

Totuși, dacă e vorba să punem în primul plan al preocupărilor pe cea mai importantă și mai ardentă dintre probleme, cred că *deviza noastră pentru anul ce ne stă în față tre-*

buie să fie: AGRU! Va trebui să ne concentrăm toate puterile pentru împlinirea gândului răsărit din elanul marelui nostru congres dela Cluj din primăvara trecută. Și dacă anul 1929 îl va duce la bun sfârșit, va rămâne scris cu slove de aur în cartea bisericii noastre.

Aceasta pare a fi și convingerea arhierilor noștri. Cea dintâi scrisoare pastorală a I. P. S. Sale părintelui mitropolit Vasile de această chestiune se ocupă, cu toată căldura și cu toată greutatea răspunderilor arhiericești.

De fapt, alături de o tot mai bună pregătire a clerului ce se trimite în via Domnului, nici un alt mijloc nu pare atât de puternic, atât de modern, atât de eficace pentru reîncreștinarea generațiilor de azi, pentru adâncirea convingerilor religioase și înviorarea moralei publice, ca tocmai această încercare vie a tuturor forțelor mirene în opera de apostolat al spiritului. Organizarea și directivarea în spre ținte precise a atâtor intențiuni bune, atâtor dorințe de însănătoșare sufletească, este o cerință a vremilor noastre democratizate, cari stau sub zodia magică a organizărilor și asociațiilor fără număr. De aceea nu mai găsim nici o parte a bisericii catolice, unde să nu se fi împlinit acest gând și să nu fi dat roade minunate. — Ca să nu mergem mai departe, să ne gândim numai la unele culte minoritare din țara noastră, la „marea adunare a catolicilor“, la „săptămâna unitarilor“ ș. a.

Dar nu avem nevoie nici de aceste mărturii. Să ne aducem aminte numai de mișcarea strălucită a bisericii noastre din anul trecut, de elanul adunărilor, de entuziasmul sfânt al congresului dela Cluj, și vom înțelege ce forță religioasă uriașă zace ascunsă și neutilizată în sufletele mirenilor noștri! Să ne închipuim ce realizări va putea arăta această putere uriașă, dacă vom ști să o ținem mereu trează, să o stimulăm necontentit, dându-i teren de muncă și îndrumare chibzuită — atunci când nu va mai trebui să se irosească în luptă de apărare, ci va putea trece la munca constructivă! — Și dacă n'ar face nimic mai mult, decât să țină, an de an, în diferitele centre ale bisericii noastre, congrese impunătoare, bine pregătite, cu răsunet asupra întregii noastre vieți bisericești de un an, utilitatea ei covârșitoare ar fi indiscutabilă. Dar va face neasemănat mai mult. Va putea scoate o revistă religioasă pentru popor; va putea da un cămin universitarilor noștri, azi pradă fragedă a vârtejurilor morale din orașele mari, ș. a. Mai mult și mai pe sus de toate este însă precizarea și luminarea conștiinței religioase a mi-

renilor noștri intelectuali, cari astăzi stau prea pasivi și prea izolați în viața noastră bisericească și pe cari simplul fapt al încopierii lor în această mare mișcare, i-ar îndemna la o mai efectivă mărturisire a credinței în viața de toate zilele.

Credem deci, că pentru înfăptuirea acestui gând nu mai e timp de pierdut. Trebuie să lucrăm până mai răsună în suflete echourile marilor frământări din anul trecut. Dacă am tândăli mult, riscăm să nu mai fim ascultați.

De aceea ne bucurăm nespuse de primirea călduroasă ce a întâmpinat ideea la arhieriei noastre, ca și de hotărârea comitetului de inițiativă de-a începe, fără amânare, în presă și prin conferințe în diferitele centre ale bisericii noastre, propaganda pentru a pregăti marele congres, care va avea să dea noii organizațiuni statute și viață.

Nu ne îndoim că preoțimea noastră, conștientă de uriașul ajutor ce i-l îmbie pentru viitor AGRU, nu va cruța osteneală și jertfe pentru izbânda lui.

Deocamdată se cere dela toți să agite ideea, să o familiarizeze în cercuri cât mai largi, îndemnând, sfătuind, lămurind, în mână cu proiectul de statute, câștigând de pe acum membri cât mai numeroși. — Coloanele noastre încă vor fi deschise pentru toate chestiunile în legătură cu AGRU, înfăptuirea căruia este chestiunea de onoare a bisericii noastre în 1929.

Frământările paschale continuă. Pe ziua de Luni, 21 Ianuarie c. se va întruni Sf. Sinod al ortodoxiei române spre a vedea ce este de făcut în chestia mult agitată a Paștilor din acest an.

Chestiunea nu este ușoară. Deoparte stă hotărârea sinodală din anul trecut pentru ziua de 31 Martie, care — tipărindu-se în acest sens toate calendarele anului și trecându-se, potrivit acestor calendare, chiar și peste începutul Triodului din Dumneca de mâine, a Vameșului și a Fariseului —, evident, nu poate fi revocată fără o gravă compromitere a prestigiului acestui suprem for al ortodoxiei noastre, de altă parte există însă (nu imoportă acum din ce motive) o vie și puternică mișcare pentru a se

ține Paștile la 5 Maiu, deodată cu tot restul ortodoxiei. Autocefalia, rezonațele cari au prezidat la modificarea calendarului, acceptate și de biserica patriarhală dela Constantinopol, precum și neajunsurile în legătură cu postul sf. Petru și Pavel militează deopotrivă pentru menținerea datei fixate pe ziua de 31 Martie; solidaritatea cu restul ortodoxiei, inclusive Constantinopolul, care încă are dificultatea postului amintit, și mai ales agitațiile din Basarabia — pe cari, se pare, că și guvernul le-ar vrea potolite —, sunt însă pentru un răsvot al Sinodului în această chestiune. Și e curios, că până când cercurile mirenești (în frunte cu „teologii“ dela „Curentul“ și „Cuvântul“) sunt pentru o revenire, cum se spune, la „ecumenicitate“, cercurile bisericești și toată presa acestora insistă pentru menținerea hotărârii sinodale.

Iată ce serie bunăoară ultimul număr al „Noii reviste bisericești“: „De ce atâta dragoste pentru o ecumenicitate a zilei, pe o chestie greșită de calcul astronomic cu Rusia de ieri și de azi, cu Bulgaria de ieri și de azi, cari nu pot renunța la pornirea organică de a ne sfărâma ca popor și stat și a ne suprima în consecință și ca biserică? Ce rol mai avem noi în ortodoxie, dacă ne lăsăm coplesii de inferioritatea, în care se găsește biserica noastră și cea bulgară, chiar cea sârbă, de a nu putea veni la adevărata ecumenicitate și la adevărul științific din chestia calendarului? Revin oare, prin atavism, timpurile Grecismului și ale Slavonismului?“

Să așteptăm deci hotărârea de Luni, spre a vedea, dacă interesele mărunte — fie și politice — ale zilei, pot să înfrângă în sinul ortodoxiei noastre o atitudine de consecvență și autoritate, sprijinită pe adevăr și dreptate.

Ce spune „Crucea“ în chestia calendaristică. Spre a ilustra și mai bine cele de mai sus, credem a fi potrivit să reținem din ultimul număr (10 Ian. c.) al ziarului „Crucea“ următoarele șire, publicate sub titlul: „Ce judecată? !...“:

„Dacă serbăm sf. Paști în cadrul calendarului îndreptat și conform hotărârii Sinodului nicean este necanonic și schismatic (după

„Curentul“) iar dacă le serbăm, tot în același cadru al noului calendar, dar nu la 31 Martie, cum este drept (dupăcum însuși recunoaște), ci la 5 Maiu, este canonic, fiindcă se taie postul Sămpetrului. Doamne... Doamne, ce mentalitate? !...“

„Mai bine serbătorim sf. Paști cu Grecii, cu Bulgarii și alții, decât cu sf. nostru Sinod. Halal de Români.“

„Toate bisericile ortodoxe recunosc că e bine cum a hotărât sf. Sinod al nostru și noi nu putem recunoaște, fiindcă suntem... buni Români.“

„Sau dacă celelalte biserici ortodoxe nu pot să puie în aplicare calendarul îndreptat din cauza lipsei de autoritate a ierarhilor și preoților lor, hai să facem și noi la fel cu ele, dându-ne singuri cu „moaca în cap“. —

În adevăr curioasă judecată, și te pome-nești că totuși are să biruiască!

Un mea culpa

Câteva constatări în fața noii atitudini ostile a pâr. arhimandrit Iuliu Scriban

În anul 1909, cu ocaziunea numirii pâr. arhimandrit Scriban de director al Seminarului central dela București, am publicat în „Unirea“ un articol, în care lansam pe acest cleric al bisericii ortodoxe române, ca pe unul ce ne ofere mai multe nădejdi de viitor. Eram încântat de formarea sufletescă, ce a reușit să-și câștige pe urma contactului cu catolicismul apusean, câștigându-și unele idei clare, cari nu vor putea duce decât la o tot mai mare apropiere de creștinismul universal și-mi exprimam chiar nădejdea de a avea în pâr. arhim. Iuliu Scriban un apostol al unirii bisericilor, chestie ce se pusese atunci pe tapet în presa noastră bisericească.

Toate acestea le spuneam sub impresia ideilor expuse de P. C. Sa în articolul „La chestia reformei bisericești“, publicat în „Neamul românesc literar“ dela 1 Martie 1909 și le spuneam cu naivitatea tinărului idealist, care în tot locul vede numai bună credință și intențiune curată. Ce o fi gândit pâr. Scriban la

☐ ☐ Foiața „Unirii“ ☐ ☐

Floarea gândului curat

Sugestiile câtorva clipe de reculegere privind grădina inimilor preoțești

de Dumitru Neda

II

3. Că iubitorul de oameni Hristos Domnul iubește pe Maica sa și dorește s'o iubească toată suflarea creștinească — cine se poate îndoii?

Pe dânsa a iubit-o doar mai mult ca pe oricine dintre fiii oamenilor. Brațele ei l-au legănat, privirile ei l-au desmierdat, dragostea ei l-a mângăiat. Câți au fost și sunt ai lui Hristos, toți au fost și sunt și ai Mariei. Nime nu poate avea drag pe unul fără celalalt. Lauda Fiului face bucuria Maicii și întors: pătând nimbul de mândrie al Ei, lovim în Dânsul.

Inimă simțitoare a celui mai bun dintre câți fii a văzut sfântul soare de când luminează pământul, ce dureri sfâșietoare și-au pricinuit și-și pricinuesc păcătoasele învățături ale celor ce hulesc pe preasfânta ta Maică, ori întunecă strălucirea dată ei de cel Preaînalt!

Mă socot, așa ca pentru mine — fiecine pentru sine —: ar fi vremea să fie ridicată și

la noi, la toți românii uniți, sărbătoarea Zămislirii Neprihănite, între sărbătorile de rangul întâiu. Ziua de 9 Decembrie s'ar cuveni să fie între cele dintâi praznice ale Uniților. Valurile ferbinți de rugăciune îndreptată către Maica Luminei, vor mijloci, mai curând de cum am crede, darul bunei înțelegeri între frați, înfăptuind idealul cu dar dorit: unirea tuturor Românilor într'una și sfântă biserică catolică, mărturisind și slăvind cu toții minunea Zămislirii Neprihănite.

Și până atunci, cuvine-se cu adevărat ca lauda Ei pururea să fie în gura și inimile noastre. Să stăruim ca chipul Preacuratei să-și coboare privirea purificatoare asupra cât mai multor lăcașuri creștinești, să îndatinăm cât mai mulți să se mărturisească și să se cuminece de sărbătorile Ei, să împământenim cât mai grabnic cartea de meditație și rugăciune a neștiutorilor de carte: rosariul; să știm la cât mai mulți medalia Pururea Fecioarei; să se înmulțiască cât mai tare congregațiunile mariane, să ardă cu vălvătaie în cât mai multe inimi dragostea către Maica Sfântă și felul Ei de a viețui din credință, nădejde și iubire.

Suflete al meu: ce ai putut face și ce-ai făcut până acum pentru răspândirea și întărirea cultului Născătoarei de Dumnezeu? Și ce vrei să faci de-acum înainte?

4. **Apreciază după merit comoara harului sfințitor!** — Iată încă una din îngrijorările mari ale Stăpânului, și poate că, proh-

dolor, una dintre îngrijorările cele mai mici ale noastre.

Copii nebunatici și ușuratici, ne jucăm nepăsători între munți de nestemate, ori svârlim la o parte, ca niște nepricepuți ce suntem, mângăitare de valoare neînchipuită, zi de zi, ceas de ceas. (Cf. ad rem opul splendid: Die Herrlichkeiten de göttlichen Gnade, de A. M. Weiss O. Pr. apărut la Freiburg in Breisgau, editura Herder).

Măcar că mai bine ar fi să murim, de o mie de ori, decât să pierdem un singur prilej de-a crește în har înaintea Domnului. Pentru că după cum zic teologii, chiar de-er fi să primim toate darurile firești ale arhanghelului Mihail: puterea, tăria, înțelepciunea, frumseța și toate celelalte, tot ar fi nimica în raport cu o singură grație, din acelea ce dăruiește Dumnezeu cu prisosință pentru un sfert de ceas de împotrivire pornirii spre mânia bună oară. Grația divină îndumnezește pe bietul muritor.

Ce uriașă îngrămădire de comori se poate efectui într'o viață de om! Din faptul zilei și până 'n seară și de când îți apleci capul spre odihnă și până la sculare: orice mișcare și orice lucrare e un nou giuvaer în vistieria harului agonisit de tine din mila Ceriului, de cumva te afli în statul darului sfințitor, și e curat gândul ce te poartă. Legenda miticului Midas, care prefăcea în aur tot ce atingea, e o realitate de toată clipita în lumea suprafirescului creștin. Sculatul, îmbrăcatul, spălatul

citirea articolului meu, nu o știu, dar dela București am fost făcut atent, că anumite concluzii ale scrisului meu de atunci au fost pentru cei mai aproape cunoscători ai oamenilor și lucrurilor dela noi ca un „deus ex machina“.

Durere, a trebuit să văd și eu, că greșisem. Am putut să vedem rolul păr. Scriban în lupta bisericească, iar după războiu ni-s'a dat să vedem în P. C. Sa un propagandist al orientării spre Apusul protestant, până la cele mai recente exhibiții împotriva catolicismului. După cele scrise acum 20 ani în „Neamul Românesc“, dela nime nu ne-am fi așteptat atât de puțin la înjurăturile ce se aduc azi, cu atâta ostilitate, catolicismului, ca dela păr. Scriban.

Cel puțin așa cred eu.

Dar așa's oamenii și așa's vremile.

În evoluția aceasta generală ni s'a dat să vedem și alte lucruri. Am văzut d. ex. în „Apărarea Națională“ din 11 Nov. 1928 un articol al dlui A. C. Cuza, în care se răspunde părintelui Scriban, intitulat „Arhimandritul Satanei“. În acest articol se spune între altele:

Cine este arhimandritul filosof, Scriban?

Este acela, care la 1917 a sfătuit pe Mitropolitul Primat al României Conon, de 80 ani, ca să lanseze un manifest către armata română, provocând-o să depună armele: Un trădător de neam!

Mai departe, Scriban este membru înscris în loja francmasonică, care luptă pentru iudaizarea bisericii, cu scopul de a o nimici.

Scriban este arhimandritul satanei, care în mod fariseic poartă haina de preot, de care conștiința națională și creștinească a poporului nostru ar trebui să-l desbrace. Scriban, satana, este sfătuitorul guvernanților, cari vreau SA SEPARĂ BISERICA DE STAT, în România.

Nu ne însușim violențele acestui articol. Departe dela noi, ca să înjurăm, ori să jicim persoane. Constatăm numai cât de departe am ajuns dela iluziunile de acum 20 ani! Constatarea asta trebuie s'o facem. Ea e cu atât mai dureroasă, cu cât de atunci s'a realizat celalalt mare ideal al nostru, unirea politică, iar de unirea sufletească prin religie pare că ne depărtăm tot mai mult.

E și asta o aparență. În realitate, ea are să se facă, dacă nu acum, mai târziu. Orice zi și orice clipă ne duce mai aproape de ea.

pieptănatul, periatul, îngenunchatul, studiul, mâncatul, beutul, preumblatul, scrisul, cetitul, curățitul odăii, lustruirea ghetelor, altoitul unui pom, prinsul unui roiu, urcarea unui deal, plivitul unui strat de flori, cusutul unui nasture, orice mărunțiș, indiferent în sine, poate fi prefăcut într'o verigă de aur a lanțului fericirii.

Teribilă mai are să ne fie odată trezirea din somnul unei vieți petrecute prostește. A noastră, a preoților, cu atât mai teribilă, cu cât vom avea să dăm seama și de pagubele pricinuite lumii împrejmuitoare în urma indolenței noastre. Să înceapă numai credincioșii să prețuiască harul dumnezeesc după cuviință și cât ai bate 'n palmi, cumu-i vorba, totul o să fie 'n bună rânduială în biserica întreagă (Cf. Fr. Faber: Alles für Iesus. Regensburg 1913 pag. 65—74. Trad. de K. B. Reiching)

Sf. Pavel și-a cheltuit viața toată, învățând lumea să se nevoiască întru câștigarea grației divine și să se folosească de ea cine a câștigat-o.

Suflete al meu: și tu ar fi să faci slujbă de apostol. Ce simțeminte, te pătrund asemuind viața ta cu a lui Pavel, robul lui Hristos? Dela primirea darului prin punerea mâinilor arhieresti și până în ceasul de acum sârguitu-te-ai sub acest respect să-ți faci slujba deplin.

Răspunde ți tu, ție, pentru tine.

Și să nu pierzi din vedere normativul sfinților: *Totul pentru Dumnezeu*. Ca să fie curat gândul tău și bine primită osârda ta. Ceeace

Firește între aceia, cari o vor face, nu va fi arhim. Iuliu Scriban. El pare a-și fi rezervat alt loc în istoria neamului.

Regretele noastre!

Dr. Nicolae Brînzeu

După un an

Un mic bilanț al parohiei Sititelec pe 1928

Dintr'un raport mai lung al curatoratului din Sititelec, am socotit a fi potrivit să reținem următoarele părți:

Pentru parohia Sititelec, din eparhia Orăzii, anul trecut 1928 a fost un an mănăs, plin de alese mângăieri sufletești, cum n'am mai avut altul?

La începutul anului eram într'o situație foarte precară: biserica ne era aproape ruinată și bani n'aveam decât o sumă foarte modestă, iar credincioșii, cercați de grindină, poate mai lipsiți decât oricând înainte. Cu toate acestea n'am desperat; ne-am rugat bunului Dumnezeu și am fost ascultați. Din o frumoasă danie de 30,000 Lei a I. Preasfințitului Valeriu, episcopul diecezan, din ceva ajutor câștigat de neobositul nostru protopop Gh. Maior și din contribuțiile noastre modeste, am adunat o sumă de aproape 100,000 Lei, cât ne-a trebuit pentru o reparare radicală a bisericii. Și lucrările au înaintat așa de bine, încât la Sânziene s'a putut face și consacrarea arhierescă, un prilej de sfântă bucurie pentru întreg poporul credincios din Sititelec.

Văzând lipsurile noastre, bunul părinte, Episcopul Valeriu, ne mai donează un minunat iconostas în preț de vre-o douăzeci mii, păr. profesor Dr. Aloisiu Tăutu ne dăruiește întreg Mineiul, iar dna preoteasă Maria Vereș din loc inzestrează biserica cu doi prapori frumoși de mătăasă. Toate acestea au înălțat în așa măsură sufletele credincioșilor, încât mărturisirile și cuminecările de peste an au sporit la dublul anilor precedenți.

Mulțumind pentru toate lui Dumnezeu, rămânem pe veci îndatorați tuturor binefăcătorilor pentru cari nu vom înceta să ne rugăm Făcătorului a toate, să le răsplătească însutit marele bine ce ne-au făcut.

cunoaște-vei ușor, de-i cazul ori ba, de pe anumite semne nemincinoase. Întâiul semn: Dacă lucrul întreprins de tine nu izbutește nici cum și tu totuși rămâi liniștit și pașnic ca și când ar fi reușit de minune, ești pe calea cea bună. Al doilea semn: Dacă te bucuri de binele săvârșit de altul, întocmai ca și când tu l-ai fi săvârșit — ești pe calea cea bună. Al treilea semn: Dacă nu dorești un oficiu mai mult decât altul, fără te mulțumești cu sarcina ce ți-o impune supunerea — ești pe calea cea bună. Al patrulea semn: Dacă pentru nici una din lucrurile sau îndeletnicirile tale bune nu aștepti din nici o parte dovezi de plăcere ori mulțumite, ba rămâi statornic liniștit cu spiritul chiar și dacă ti-s'ar răsplăti cu bârfele și șicane, bine știind că tu ai un singur dor: să fii pe placul lui Dumnezeu — bucură-te, ești pe calea cea bună. (Sf. Alfonso de Liguori: Die wahre Braut Iesu Christi. Cap. VII n. 5).

Din grădina sufletului tău se ridică spre ceriuri miros de bună mireasmă. Ochi strălucitori de ingeri luminoși își pironesc cu drag privirea asupra unei flori încântătoare: e floarea gândului curat.

O sută de ani dela nașterea lui Jules Verne. Miercurea trecută, în 16 Ianuarie, s'au împlinit o sută de ani dela nașterea scriitorului francez Jules Verne, o aniversară menită a încununa de nouă glorie o mărimă cunoscută și apreciată atât de avantajios în toată lumea civilizată.

Lubit în deosebi din partea tinerimei, a cărei fantazie mai aprinsă și sete de știință mai pronunțată sunt menajate în chip special, Jules Verne — tradus în toate limbile culte — este citit cu aceeași plăcere și din partea omului matur, bucuros și el de escapadele îndrăznețe și mereu captivante, pe cari le utilizează pentru a strecura prin ele în sufletul cititorului ultimele rezultate ale științei pozitive. Mare iubitor al naturii, Verne s'a crezut dator să prindă în cartea sa „Castelul din Carpați“ și peisagiile minunate pe cari i-le oferea țara noastră, câștigând prin aceasta un titlu mai mult la recunoștința cititorilor săi dela noi.

Din prilejul acestei aniversări, Sorbona din Paris a aranjat un grandios festival, la care a participat guvernul, Academia, scriitorii, oamenii politici, și tot ce poate fi socotit ca reprezentant al sufletului francez, întruchipat în chip atât de minunat în opera lui Jules Verne. Frind tocmai la Paris, d. Nicolae Iorga, ambasadorul cultural al neamului nostru, va fi participat desigur și el aducând prin aceasta și acolo contribuția României la preamărirea unui luminător și educator al întregii omeniri.

Știri mărunte

Personale. P. Ven. Ordinariat arhidiecezan a numit pe păr. Dr. Coriolan Sabău spiritual la Seminarul teologic, pe păr. Dr. Ioan Cristea vicenotar consistorial, pe păr. Dr. Leon I. Sârbu preot misionar, iar pe păr. Teodor Radu adm. parohial la Vințul de sus.

Schimbare la conducerea revistei „Vestitorul“. Organul oficial al eparhiei noastre orădane, în care partea oficială avea uneori totuși foarte puțin cuvânt, și-a schimbat de curând conducerea, trecând, în locul păr. Dr. Aloisiu Tăutu, ca redactor păr. Dr. Nicolae Fuceraș. Ca motive se arată multiplele ocupațiuni de alt ordin ale păr. Dr. Tăutu, dar ni se spune că fostul redactor va rămâne și pe mai departe sprijinitor și colaborator al acestei reviste. Credem și noi, că e bine să se întâmple.

— P. Ven. Ordinariat de Oradea a încredințat rectoratul Seminarului și Academiei teologice din Oradea Monseniorului Dr. George Miculaș, vicarul general al episcopiei.

A murit Cardinalul Tosi. Mitropolitul dela Milano, succesorul în scaun al actualului Pontifice, Cardinalul Eugen Tosi, s'a stins la 7 Ianuarie c. scăzând din nou numărul Cardinalilor italieni, reduși acum la 29 față de cei 33 aparținând altor neamuri. Episcop din 1911, Tosi a dezvoltat, mai ales la Milano, o activitate atât de bogată și de binefăcătoare, încât a putut fi socotit cu drept cuvânt ca un adevărat model între arhierii Italiei, și chiar ai întregii biserici. Desebit se remarcă grija sa specială față de Seminarul său teologic, din care a reușit să facă cel mai grandios și mai modern Seminar din toată Europa.

Locale. Dumineca viitoare, a Fiului risipitor, va predica în catedrală păr. Vasile Suciu, prefectul librăriei și tipografiei seminariale.

— În timpul din urmă s'a menținut stăruitor zvonul, că actualul Consiliu comunal va fi desființat și că locul lui va fi luat, chiar înainte de a se proceda la fel pe întreaga țară, de o Comisiune interimară. Se pare însă, că dd. dela

□ □ RECLAMA □ □

: : este sufletul comertului : :

București nu sunt chiar așa de grăbiți, cum ar vrea unii dintre cei de acasă și cum, incontestabil, ar merita-o actualul Consiliu.

O ședință plenară a secțiilor „Astrei”. În 10 Ianuarie c. s'a ținut la Cluj o nouă ședință plenară a secțiilor „Astrei” noastre culturale, în care pâr. *Ion Agârbiceanu*, secretarul literar al „Astrei” și conducătorul secțiilor, a prezentat membrilor adunați o importantă colecție de poezii populare de pe Câmpia Ardealului, a dlui T. Podariu. În această ședință s'a făcut și distribuția pe secții a subvenției primite, trecând cea mai mare cotă secției medicale și biopolitice, și s'a luat act de bilanțul pe Septembrie—Decembrie 1928 a Oficiului de desfacere a publicațiilor „Astrei”.

Filmul congresului euharistic din Chicago. Grație intervenției episcopului auxiliar Hoben din Chicago, a ajuns și la noi în România filmul cu adevărat senzațional al congresului euharistic din acel oraș, ținut în 1926, care a întrecut în măreție tot ce se poate închipui în această direcție. El este în posesiunea „Sursorilor sociale” din Cluj, cari vor porni cu el în turneu prin luna Februarie, atingând toate orașele de seamă ale Ardealului. Dintre aceste orașe credem că nu poate lipsi nici Blajul și direcțiunea liceului — care își are, cum se știe, cinematograful său — ar trebui să se intereseze din bună vreme, ca Blajul să între și el în programul turneului.

Pentru un Cămin, împreună cu muzeu, la Sarmisegetuza. Conducerea despărțământului „Astrei” din Sarmisegetuza, considerând numărul mare al excursioniștilor dornici să cunoască ruinele istorice de acolo, s'a hotărât să deschidă acolo un Cămin, împreună cu muzeu, pentru vre-o 80—100 persoane, așezând în fața căminului o statuie a împăratului Traian, întemeietorul cetății. Neavând însă sumele disponibile a făcut un apel către toată obștea românească, prin care invită la contribuție în acest scop. Gândul este desigur din cele mai bune și cine poate îl va și sprijini; păcat numai, că împrejurările grele financiare nu-i sunt prea favorabile. Facem totuși și noi un apel în acest sens, arătând că sumele sunt a se trimite pe adresa: „Banca centrală”, Hațeg, iar listele de subscripție sunt a se înapoia direcțiunii despărțământului la Sarmisegetuza.

† **Par. Iosif Stupineanu**, protopop și asesor consistorial în Geoagiul de jos (eparhia Lugojului), s'a stins la 13 Ianuarie c. în anul 70 al vieții și 47 al preoției sale cinstitute. Numele său a ajuns să fie cunoscut în cercuri mai largi cu deosebire în legătură cu uneltirile ortodoxe dela Cib și Poiana, aparținând amândouă parohiile acestea protopopiatului condus de adormentul în Domnul. — Odihnească în pace!

† **Par. Aurel Șt. Vodă**, preot misionar în Canton Ohio (America), s'a stins la 20 Decembrie c. în anul 49 al vieții și 21 al preoției sale cinstitute. În America a păstorit întâiu, timp de 14 ani, biserica „Sf. Maria” din Youngstown, Ohio, ridicându-se între cei mai stimați fruntași ai vieții românești din Statele Unite ale Americii. — Odihnească în pace!

Telefonul „Unirii”

A. Gherla. Deși bănuiam „sforăria”, am publicat articolul din numărul ultim, punându-i însă adnotările menite a-i lua ascuțitul supărător. Dacă apoi autorul informației deochiate din „Universul” îl prezintă totuși în culorile cunoscute, este numai o nouă dovadă, că avem și între noi oameni, cari nu înțeleg nici decum să se astâmpere.

„Curentul”. București. Ocupându-se de cele scrise de noi în numărul ultim, pe chestia pascăliei, colaboratorul DVoastră d. D. I. Atanasiu, ne găsește o vină în „atitudinea surprinzător de dâră”, care ne-a îndemnat să punem în fruntea acelor șire titlul: „În plină debandă”. După d. Atanasiu, „pascălia este o problemă, dar nu o debandadă”, și dsa cearcă să ne dovedească acest lucru cu autoritatea pâr. I. Mihăilescu, decanul facultății de teologie, care admitând suprimarea fostului sf. apostoli Petru și Pavel, îi dă, crede dsa, dreptul să ne declare „mai catolici decât Papa”. — Dar colaboratul DV. n'are dreptate. Și iată pentruce. Articolul nostru afirmă „că ortodoxia (cităm după d. Atanasiu) și-a pierdut unitatea conducere, că nu mai e capabilă să ia hotărâri obligatorii”. Afirmăția aceasta, care incontestabil cu-

prinde toate elementele „debandadei”, nu este pe planul dlui Atanasiu din numărul dela 17 Ianuarie, pentruca apoi, a doua zi, în numărul dela 18 Ianuarie, să-i dea însuși cea mai deplină confirmare prin sublinierea, cu deplină aprobare, a declarațiilor Preasfințitului Visarion Puiu dela Bălți, care spune următoarele: „Biserica (ortodoxă) e azi fără cărmă și, scrie acolo, complet dezorganizată... Dovada se va vedea. Să nu creadă nimeni, că lucrurile se vor opri aci. După chestiunea pascăliei se va pune la ordinea zilei chestiunea calendarului, cum și altele cari molesc și cari toate vor evidenția lipsa de organizare și de disciplină de azi... Și cu acest prilej istoric în viața bisericii noastre naționale, accentuez, s'a vădit totală lipsa de conducere. — Iar dacă acest arhieru al ortodoxiei, „ridicat semeț și pe drumul larg al meritelor recunoscute unanim”, poate să facă atari declarații, n'ar trebui să ni-se ia în nume de rău, dacă îndrăsnim să afișăm și noi această... „debandadă” deplină.

Dr. P. Cluj. Situația noastră pe chestia calendarului este în adevăr din cele mai grele. Linștea cea mai deplină, și chiar bucuria vădită, cu care a fost primită schimbarea calendarului din partea credincioșilor noștri, perfect împăcați și cu fixarea pe 31 Martie a Paștilor din acest an, precum și unanimitatea absolută a părerilor, că, orice va decide sf. Sinod, noi trebuie să stăm pe lângă hotărârea luată, sunt pentru nerepetarea supărătoare și oarecum chiar imposibilă a Duminecii Vameșului și a Fariseului și a slujbelor legate de acest început de Triod De altă parte însă, pronunțându-se eventual Sinodul pentru ziua de 5 Maiu, aceasta ar aduce cu sine adoptarea acestei date și din partea autorităților de stat, de unde ar rezulta apoi pentru biserica noastră (ne gândim mai ales la școli) o întreagă serie de mizerii și neajunsuri. Chestia va trebui supusă la tot cazul unei conferențe episcopice, care va ști să se pronunțe de sigur în deplină conformitate cu interesele bisericii. Să sperăm însă, că însuși Sf. Sinod va ști să prevină neajunsurile multiple ce-ar urma din o schimbare nesocotită și anticanonică a Paștilor, fixate odată pe ziua de 31 Martie.

M. Sibiu. Pentru a Vă face plăcerea, reținem, iată sentința rostită de d. Nae Ionescu (în „Cuvântul” dela 13 Ian.) asupra bisericii ortodoxe: „Desprinsă de această comunitate (cea de iubire a proslaviei)... ea (biserica ortodoxă dela noi) a început să alunece prin mărcinii tuturor modernismelor, științismelor, protestantismelor și politicianismelor, păcate grele, culminând toate în actul de groaznic orgoliu papistăesc (!), prin care patriarhul țării, înfruntând întreaga noastră așezare canonică, a acceptat locul de membru în Consiliul de regentă”. Iar dacă este așa, de fapt nu mai înțelegem nici noi, cum se mai poate afirma, că „un sobor (oricare?) nu poate să greșească... pentrucă stă sub directă inspirație a Sfântului Duh”. Să lăsăm însă această chestie a infalibilității, fiindcă ortodoxia română autocefală și Sinodul ei au încetat de mult să-și mai revendice această calitate, totuși atât de necesară în biserica Domnului.

B. Alunș. Am primit 1000 Lei și Vă mulțumim din inimă pentru frumoasa suprasolvire.

Oficiul parohial. Mușea. Confirmăm primirea sumei de Lei 200, abonament pe 1928.

B. Râșneci. Am primit 500 Lei. Până la 31 XII 1928 mai aveți să plătiți 80 Lei.

I. Baia mare. Confirmăm primirea sumei de Lei 200, abonament pe anul curent.

Oficiul parohial Galoș-Petren. Recunoaștem primirea abonamentului pe 1928.

Oficiul parohial. Bătarei. Confirmăm primirea abonamentului pe anul curent.

V. Aiud. Am primit abonamentul pe jumătatea primă a anului curent.

C. Alma săsească. Am primit abonamentul pe o jumătate de an.

M. Alba-Iulia. Am primit 200 Lei. Achitat până la 30. VI 1929.

L. Crișeni-Călan. Am primit abonamentul pe o jumătate de an.

D. Gherla. Am primit 200 Lei, abonament pe 1928.

Dr. S. Mediaș. Chităm primirea sumei de Lei 200.

M. Băfăraș. Am primit abonamentul pe 1927 și 1928.

D. Albești. Chităm primirea sumei de Lei 200.

Dr. R. București. Am primit suma de 200 Lei.

Publicație de licitație

Se aduce la cunoștință publică, că în sarcina debitorului tardiv, în baza art. 306 din Legea Contabilității publice se vând prin licitație publică, **28 bucăți covoare originale Persa și alte covoare orientale.**

Licitația va avea loc la **22 Ianuarie 1929 orele 3 p. m.** pe lângă intervenția notarului public, în localul **Căsei de Păstrare Generală S. A. Mediaș** (str. Sibiului Nr. 5).

Ca vadiu sunt a se depune 200% din prețul de strigare, iar restul în numerar după adjudecare, plus 240% impozit proporțional.

Mediaș, la 11 Ianuarie 1929.

Dr. Ludovic Hailper
advocat

Antoniou Zeiler
pictor academic
execută
ICONOSTASE
și orice altă pictură
pentru bisericii românești
Atelier fondat în 1903
BLAJ, județul Târnava-mică

Batoze Typul cel mai nou
Tractoare
Instalațiuni de moară
S. A. Română pentru Comerț de
Mașini Agricole
Cluj, Str. Regina Maria Nr. 45
Reprezentanța generală pentru România al fabricii
Első Magyar Gazdasági Gépgyár,
BUDAPESTA (987) 7--1

TURNATORIE DE CLOPOTE
FRITZ KAUNTZ
fost
SCHIEB & KAUNTZ
Sibiu — Str. Morilor 2
Livreează clopote de biserică pe garanție de ani îndelungați, turnate din material de prima calitate ca înainte de războiu tuate în mod artistic. Experiență îndelungată, de ani de zile, asigură o muncă ireproșabilă și un sunet armonios.
Cereți oferte speciale!
Pe scrisori rog a se indica adresa precisă
(999) 16--1

Citiți și răspândiți: „UNIREA”